

Slujirea fiecărui membru

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: Efeseni 4:12; 2 Corinteni 5:15-20; Ioan 4:35-41; 1 Tesaloniceni 1:5-8; Faptele apostolilor 14:27.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1 Petru 2:9)

Gândul central: Prea adesea evanghelizarea și mărturia personală sunt considerate a fi în mod exclusiv responsabilitatea pastorului, dar atitudinea aceasta este greșită.

Potrivit lui Petru, poporul lui Dumnezeu este ales, chemat să fie o „preoție împărătească”. Întrucât preoții aveau de îndeplinit o lucrare și întrucât noi suntem chemați la „preoție”, înseamnă că și noi avem o lucrare de făcut. Totuși trebuie să înțelegem că nu suntem chemați doar să îndeplinim o lucrare. Mai întâi de toate, Dumnezeu ne cheamă să avem o relație cu El, relație care să ne determine să le împărtășim altora lucrurile mari pe care le-a făcut El pentru noi. Aceasta este esența mărturiei.

Așadar, fiecare dintre noi avem de îndeplinit o lucrare personală care presupune vestirea puterilor minunate ale Aceluia care ne-a chemat „din întuneric la lumina Sa minunată”.

Săptămâna aceasta, vom analiza conceptul de „slujire personală a fiecărui membru” și vom vedea cum contribuie experiența individuală la slujirea colectivă a bisericii. Ideea este că fiecare dintre noi are de îndeplinit un rol în lucrarea misionară și de evanghelizare.

Prea adesea întâlnim creștini care se plâng că nu sunt suficient de talentați pentru a face ceva semnificativ pentru Dumnezeu. Firește că lui Satana îi convine să avem această atitudine, dar Biblia ne spune că toți creștinii au primit o lucrare de la Dumnezeu. Trebuie să aflăm care este lucrarea aceasta și apoi să stabilim cum putem, prin harul lui Dumnezeu, să o îndeplinim spre slava Sa.

1. Studiază Efeseni 4:11,12 și 2 Corinteni 5:15-20. Ce ne spun aceste versete despre slujirea fiecărui credincios?

Pavel declară aici că sfinții sunt pregătiți pentru a sluji. Fiecărui om care a fost împăcat cu Dumnezeu prin jertfa lui Isus i-a fost încredințată lucrarea de împăcare și este un ambasador (un sol, un „trimis” împuternicit) al lui Hristos. Ambasadorul este un reprezentant al unui monarh sau al unui șef de stat. Noțiunea acesta subliniază relația personală dintre Hristos și toți cei care au fost împăcați cu Dumnezeu și duc în lume mesajul dragostei și al harului Său.

Există multă confuzie cu privire la noțiunea de *slujire*. În prezent, slujirea este considerată a face parte din atribuțiile pastorului, întrucât el este un „slujitor al Evangheliei”. Este adevărat că cei angajați în slujirea pastorală au unele cunoștințe și competențe de specialitate, însă Scriptura insistă că o parte a lucrării pastorului este aceea de a-i pregăti pe membri pentru slujirea personală.

Noul Testament ne arată că primii creștini înțelegeau conceptul de slujire a fiecărui membru. Oriunde mergeau și în orice circumstanțe se aflau, toți predicau despre Domnul Isus (vezi Faptele 8:1,4).

Mai există un mod prin care Domnul Isus arată că noi toți avem de îndeplinit o lucrare specială de slujire. El a declarat că nu a venit ca să I se slujească, ci El să slujească (vezi Mat. 20:28; Luca 22:27). De asemenea, a spus că și urmașii Săi sunt slujitori (vezi Mat. 23:11; 20:26,27). Dacă aceasta nu este slujire, slujire adevărată, atunci ce este? Dar Isus nu ne poruncește pur și simplu să fim slujitori, ci ne ajută să înțelegem că lucrarea de slujire este urmarea relației noastre cu El. Aceste versete descriu viața unei persoane care este părtașă la suferințele Robului Isus Hristos. De asemenea, ele afirmă că „a fi în Hristos” înseamnă a continua lucrarea Sa.

Cât de dispus ești să le slujești altor oameni? Este aceasta înclinația ta naturală sau, de regulă, aștepți mai degrabă să îți se ofere decât să dăruiești? Cum îți poți forma o atitudine de slujire?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să înțeleagă de ce avem nevoie pentru a avea o relație personală tot mai profundă cu Dumnezeu și cum le putem vorbi altora despre această relație.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să se simtă încurajați și să fie bucuroși să colaboreze cu Duhul Sfânt și cu biserica în lucrarea de slujire.

La nivel practic: Să urmărească împlinirea obiectivelor comune ale trupului lui Hristos.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Secerătorii

- A. Ce efecte are relația strânsă cu Isus asupra câștigării de suflete?
- B. Ce obiective comune au membrii bisericii și biserica, în ansamblu?
- C. Ce strategii colective folosesc lucrătorii pentru a consolida lucrarea?

II. Sentimente: Bucurii comune

- A. Cum ne ajută raportarea activității de mărturie personală și de evanghelizare să-I dăm slavă lui Dumnezeu și să avem mai mult curaj în lucrare?
- B. De ce este important să colaborăm cu Duhul Sfânt în activitățile individuale și în cele colective? Cum menține El unitatea lucrătorilor?

III. Practic: Obiective comune

- A. Cum putem transmite ce am primit noi în relația personală cu Isus?
- B. Cum îi putem încuraja pe ceilalți lucrători?

Rezumat: Ca membri ai trupului lui Hristos, fiecare dintre noi are de îndeplinit o lucrare personală de vestire a Evangheliei și, totodată, responsabilitatea de a coopera cu biserica locală și cu biserica mondială.

Uneori, suntem trimiși să culegem ce au semănat alții, ce au udat și ei au îngrijit alții. Se poate întâmpla ca aceeași persoană să sape, să semene, să ude și să culeagă de pe același teren, dar ocaziile acestea reprezintă mai degrabă excepția, nu regula. În lumea vitezei în care trăim, oamenii intră în sfera noastră de influență și ies, de aceea trebuie să fim pregătiți să continuăm lucrarea de evanghelizare începută de alții.

2. Citește Ioan 4:35-41. Atunci când vedem pe cineva că a ajuns la stadiul de „coacere” în ce privește experiența sa creștină, ne entuziasmăm, dar ce ne spun versetele acestea despre împărțirea bucuriei cu cei care au contribuit în timp la această lucrare?

De obicei, când vorbim despre recoltă, ne gândim la un anumit timp din an, când roadele sunt gata de cules. Majoritatea roadelor sunt culese într-un anumit anotimp. Însă în domeniul spiritual nu există un moment anumit pentru recoltare. Isus subliniază această idee în Ioan 4:35. Din punct de vedere agronomic, probabil că secerișul urma să aibă loc abia peste patru luni, dar, din punctul de vedere al celor care sunt gata să-L primească pe Isus, există întotdeauna câteva roade gata de cules.

La fântâna lui Iacov, Isus a semănat sămânța Evangheliei în inima femeii din Samaria. La rândul ei, femeia a semănat sămânța în inima oamenilor din Sihar, iar apoi samaritenii au venit la Isus, trecând prin niște lanuri de grâu necopt. Isus ne încurajează la fel ca pe ucenici să fim gata să recoltăm roadele din ogorul lumii care se coace continuu.

3. De ce insistă Dumnezeu atât de mult ca lucrătorii să meargă la seceriș? 2 Petru 3:9

Motivul pentru care Dumnezeu vrea ca lucrătorii să meargă la seceriș este marea Sa dragoste și compasiune pentru omenire (vezi Mat. 9:36-38). Dacă ne uităm la lumea noastră, secerișul este tot la fel de mare, iar lucrătorii sunt tot puțini. Ucenicii au fost îndemnați să se roage pentru ca lucrătorii să meargă la seceriș. Pe măsură ce noi, ucenicii moderni, ne vom ruga pentru lucrători, Duhul Sfânt ne va deschide calea pentru a împlini chemarea Sa.

Gândește-te la ceea ce ai făcut în ultimele zile. Câte ocazii ai avut de a da mărturie despre credința ta, de a planta câteva semințe care ar putea, într-o zi, să aducă o recoltă bogată? În câte dintre acele ocazii ai dat mărturie? Câte ocazii ai pierdut?

PAȘI ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Fiecare membru primește din partea lui Dumnezeu două invitații: o invitație la mântuire și o invitație la slujire. El ne cheamă în primul rând să avem o relație cu El și, ca urmare a acestei relații, să participăm personal la lucrarea de mărturie personală și de evanghelizare.

Cât de ușor uităm (mai ales noi, cei care trăim într-o cultură individualistă) că religia creștină este caracterizată în esență de spiritul de comunitate! Cea mai mare parte a Noului Testament se adresează grupului de credincioși care au aceeași credință și lucrează împreună pentru înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Cu excepția cazurilor în care se adresează anumitor persoane indicate pe nume, Pavel se referă la credincioși individual numai atunci când le scrie membrilor ca parte a bisericii lui Hristos. Creștinii colaborează atât de strâns unii cu alții, încât formează un singur „trup” al bisericii.

Activitate introductivă: Cere-le membrilor grupei să se gândească la câteva exemple de lucru în echipă din diferite domenii (echipe sportive, echipe de afaceri, echipe de lucru pe un șantier sau într-un atelier, personalul de la bucătăria unui restaurant etc.) Când colaborează eficient, echipele acestea urmăresc același obiectiv sau o cauză comună. Alegeți unul dintre aceste exemple (cel al unei echipe de gimnaști care merg la o competiție ar putea fi potrivit pentru ilustrarea ideii) și discutați despre rolurile îndeplinite de fiecare membru al ei. Nu trebuie omis faptul că, pe lângă membrii echipei care evoluează în competiție, există și persoane care nu „ies în față”, dar au un rol important (antrenorul, managerul, masajul, medicul, șoferul de autocar etc.). Prin urmare, cu cât este mai important lucrul în echipă în biserică, mai ales că lucrarea de vestire în toată lumea a mântuirii și a iubirii lui Dumnezeu este cu mult mai importantă!

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Lucrarea de împăcare a oamenilor cu Dumnezeu

(Recitește împreună cu grupa 2 Corinteni 5:15-20.)

Când începem să apreciem ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, ne dăm seama că lucrarea Sa nu a fost doar pentru noi. În plus, ne dăm seama că am primit un lucru esențial și extraordinar pe care trebuie să-l

Biserica locală nu înseamnă totalitatea indivizilor distincți care stau sub același acoperiș timp de câteva ore o dată pe săptămână. Potrivit Scripturii, biserica este un grup de oameni la fel de strâns uniți între ei ca părțile corpului omenesc. Totuși există posibilitatea ca oamenii să se întâlnească regulat, dar să nu fie parte a corpului bisericii în sensul biblic al cuvântului. Din nefericire, lucrul acesta este o realitate în multe domenii ale vieții de biserică, dar acum ne concentrăm atenția asupra nevoii de a fi uniți în domeniul evanghelizării și al mărturiei.

4. Cum ar fi afectată creșterea și eficiența unui organism dacă și-ar pierde articulația genunchiului, a cotului sau a mâinii? Ce înțelegem din analogia lui Pavel cu biserica văzută ca un corp de credincioși cărora li s-a încredințat o misiune de evanghelizare? Efeseni 4:16

Apostolul Pavel declară că trupul bisericii se dezvoltă bine atunci când toți membrii contribuie. Ce ne spune aceasta despre bisericile care nu cresc? Prima noastră reacție ar putea fi aceea de a da vina pe cei care, în viziunea noastră, nu-și fac partea. Poate că avem dreptate, dar gândește-te puțin: de câte ori nu se întâmplă ca bisericile să îi priveze pe membri de oportunitatea de a contribui personal? Când conducătorii bisericii nu înțeleg principiul că *toți credincioșii trebuie să slujească*, ei nu fac planuri pentru implicarea maximă a membrilor în viața bisericii și în ramurile ei de activitate.

5. Ce a făcut biserica din Tesalonic cu Evanghelia pe care a primit-o de la Pavel? 1 Tesaloniceni 1:5-8

Biserica din Tesalonic este un exemplu pentru noi – ea a primit Evanghelia și a transmis-o mai departe.

Atunci când fiecare membru în parte participă la lucrarea de evanghelizare pe care o face biserica, binecuvântările sunt multe. Două dintre acestea sunt încurajarea și responsabilitatea. Lucrul în echipă ne determină să luăm aceste aspecte în serios. Lipsa de încurajare din partea echipei a dus la dispariția multor activități laice valoroase. Poate că oamenii sunt înzestrați cu talente și daruri speciale, dar idealul este ca toți să urmărească obiective comune prin strategii colective. La fel, dinamica grupului încurajează responsabilitatea, nu în sensul judecății, ci în sensul revizuirii și al evaluării.

Ce poți face pentru a conlucra mai strâns cu membrii bisericii, în efortul lor de câștigare a sufletelor? De ce este atât de ușor să ne complacem cu starea noastră, să adormim și să ne preocupăm de noi înșine?

împărtășim cu alții. Ceea ce El a făcut din dragoste *pentru* noi ne motivează să-I permitem să facă și mai mult *prin* noi. Astfel, devenim agenții speranței și ambasadorii împăcării. Lucrarea este tot a lui Dumnezeu, dar noi devenim instrumentele prin care lucrarea Sa se extinde pe pământ.

De discutat: Lipsa recunoștinței față de Dumnezeu poate fi una dintre cauzele pentru care mulți oameni nu acordă importanță evanghelizării. Cum poate fi remediată această situație? Care este semnificația cuvântului „împăcare” din aceste versete? Cum ne ajută acest cuvânt să înțelegem Evanghelia și modul în care poate fi răspândită?

II. Pregătirea pentru lucrarea lui Dumnezeu

(*Recitește împreună cu grupa Efeseni 4:11-13.*)

În timp ce călătorea din loc în loc și înființa biserici, Pavel a arătat că era important ca biserica să aibă o structură de bază și că Dumnezeu a stabilit slujbe diferite, care se completează unele pe altele, pe care le puteau îndeplini membrii în cadrul comunității bisericii. Este clar că împărtășirea răspunderilor și diviziunea muncii impune existența unei anumite organizări sau structuri care să aibă scopul de a-i pregăti pe oameni pentru misiune, pentru împlinirea lucrării lui Dumnezeu și pentru consolidarea bisericii.

De discutat: Cum putem menține echilibrul dintre împlinirea misiunilor individuale și lucrarea colectivă de evanghelizare? Ce se întâmplă dacă înclinăm prea mult balanța într-o parte sau în cealaltă?

III. Semănatul și secerișul

(*Recitește împreună cu grupa Ioan 4:35-41.*)

Când spunem „evanghelizare”, ne gândim de obicei la programele de evanghelizare publice de mare anvergură. Ele sunt *o formă* de evanghelizare, dar, în multe cazuri, ele fac parte dintr-un proces mai extins. În ultima vreme, se consideră că ele sunt ocazii de „seceriș”. În loc să fie privite ca activități complete de evanghelizare, aceste evenimente au cea mai mare eficiență atunci când fac parte dintr-un plan amplu, venind ca o completare a eforturilor depuse pe parcursul mai multor ani, de bisericile și de membrii dintr-o anumită zonă.

De discutat: Cum ne ajută acest model de semănare și seceriș să nu ne pierdem curajul când eforturile noastre evanghelistice par a aduce puțin rod?

Am văzut ieri cât de important este ca membrii bisericii să lucreze împreună. De asemenea, trebuie să înțelegem că noi lucrăm împreună la îndeplinirea unui obiectiv divin. De aceea, atunci când o biserică stabilește strategiile lucrării de mărturie și evanghelizare, membrii trebuie să aibă convingerea că ei lucrează împreună cu Acela care motivează, direcționează, împuternicește și face ca lucrul să aibă rezultate.

6. Care este urmarea intervenției lui Dumnezeu în eforturile bisericii de a răspândi Evanghelia? Faptele 2:47; 1 Corinteni 3:5-9.

7. Ce anume îi motivează și îi împuternicește pe credincioși să lucreze împreună cu Dumnezeu? 2 Petru 3:9; Tit 2:11.

Scriptura abundă în dovezi despre dragostea lui Dumnezeu față de coroana creațiunii Sale: ființa umană. De aceea, nu ne surprinde faptul că El a luat inițiativa de a salva omenirea. Într-adevăr, numai crucea ne oferă toate dovezile de care am putea avea nevoie vreodată cu privire la cât de mult ne iubește El și cât de mult dorește să fim în Împărăția Sa veșnică. Domnul a venit la noi și ne-a binecuvântat prin harul Său, iar harul acesta uimitor, descoperit prin cruce, stârnește în noi dorința de a împărtăși cu alții ceea ce am primit fără plată (vezi Mat. 10:8).

Deși uneori ucenicii au încercat să lucreze singuri (vezi Mat. 17:14-21), în cea mai mare parte a timpului, în experiența lor, divinul și umanul au lucrat împreună. Isus i-a chemat pe primii ucenici și le-a promis că îi va face pescari de oameni. El i-a instruit și i-a pregătit, iar prin slujirea lor mulți alții au devenit creștini. Totuși mai exista un alt dar divin de care urmau să aibă nevoie după înălțarea lui Isus la cer. Bineînțeles, este vorba despre Duhul Sfânt care avea să împuternicească biserica primară în misiunea ei de mărturie și de evanghelizare.

Și cei care se angajează astăzi în lucrarea de evanghelizare sunt colaboratori cu Dumnezeu la mântuirea altora. Trebuie să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne învețe cum să prezentăm dragostea lui Dumnezeu și măsurile luate de El, în așa fel încât să ajungem la inima celor care au nevoie de un Mântuitor. Trebuie să fim conștienți de faptul că nu putem face nimic despărțiți de Domnul și că numai prin credință, supunere, smerenie și dispoziția de a muri față de noi înșine și de a le sluji altora putem fi martori eficienți în mâinile lui Dumnezeu. El trebuie înlăturat pentru ca Domnul să lucreze prin noi cât mai eficient posibil.

IV. În toată lumea, prin puterea Duhului Sfânt

(Recitește împreună cu grupa 1 Tesaloniceni 1:5-8 și Faptele 14:27.)

Pavel și Barnaba au fost trimiși de biserica din Antiohia în toată lumea cunoscută la data aceea pentru a răspândi vestea bună despre Isus. La întoarcere, ei au adus un raport, arătându-le membrilor ce a făcut Duhul Sfânt în zonele în care lucraseră. Acestea au fost primele „vești misionare” prezentate, un obicei pe care îl păstrăm până astăzi. Membrii bisericii ar trebui să se simtă încurajați atunci când primesc vești despre succesul lucrării lui Dumnezeu și despre intervenția Sa și să ia decizia de a-și îndeplini în continuare sarcinile cu credincioșie.

De discutat: Ce rol au veștile misionare în activitatea bisericii? Cum putem prezenta în mod echilibrat ce am făcut noi și ce a făcut Duhul Sfânt?

3. APLICĂ!

Când ne gândim la slujirea fiecărui membru, suntem tentați să punem accent pe ceea ce face fiecare individual și nu pe faptul că fiecare membru este parte dintr-o comunitate activă și eficientă, care este ea însăși un martor puternic. Lesslie Newbiggin spune: „Cum e posibil ca Evanghelia să fie credibilă, ca oamenii să ajungă să creadă că puterea care are ultimul cuvânt în viața lor este cea reprezentată de un om atârând pe o cruce? În opinia mea, singurul răspuns, singura interpretare a Evangheliei este dată de acea comunitate de bărbați și femei care cred în ea și care își trăiesc viața în conformitate cu ea.” (*The Gospel in a Pluralistic Society*, pag. 227)

Întrebări aplicative

Cum reușesc membrii bisericii tale locale să conlucreze eficient în lucrarea de câștigare a sufletelor, de împlinire a nevoilor lor și de împărtășire a Evangheliei? Cum poate fi îmbunătățită această lucrare?

Ce lucru este mai important și de ce: instruirea membrilor pentru împlinirea evanghelizării sau descoperirea potențialului fiecăruia pentru evanghelizare?

În lumina modelului de evanghelizare de tip „semnare și seceriș” descris de Isus în Ioan 4, care ar fi cea ai bună definiție a evanghelizării?

Cu ce pericole se va confrunta biserica dacă va rămâne la stadiul de semnare a Evangheliei? Ce poate însemna această stagnare? Ce face Duhul Sfânt pentru a împiedica stagnarea?

Când este adus înaintea bisericii, raportul lucrării de mărturie și de evanghelizare creează o atmosferă de încurajare și de binecuvântare. Cei care prezintă raportul pot fi încurajați de membrii bisericii, iar cei care îl ascultă sunt binecuvântați aflând ce face Dumnezeu prin poporul Său.

8. De ce erau prezentate rapoarte înaintea bisericii? Faptele 14:27; 15:4.

Dacă citim contextul în care se găsesc versetele de mai sus, descoperim că rapoartele erau prezentate înaintea bisericii după o perioadă de predicare transculturală. Aceste sesiuni de rapoarte ne arată că biserica era interesată de lucrarea de răspândire a Evangheliei și că îi oferea sprijin.

Cartea Faptele apostolilor este un raport al eforturilor misionare ale bisericii primare și este plină de lecții pentru biserica de azi. Importanța raportului reiese clar dacă ne gândim ce s-ar întâmpla cu această carte dacă am elimina din ea toate rapoartele activității de evanghelizare.

9. De ce crezi că ucenicii I-au prezentat lui Isus un raport despre ceea ce făcuseră? Marcu 6:30

Deși este adevărat că uneori mărturia personală și evanghelizarea au loc spontan, tot la fel de adevărat este și faptul că biserica, în ansamblu, trebuie să aibă un plan de misiune. Dacă acționăm pe baza unui plan general, ne este mai ușor să menținem direcția și ordinea logică de desfășurare a activităților și avem regulat ocazia de a evalua și a aduce rapoarte. Raportul nu este doar o listă cu lucrurile pe care le-am făcut. Prin raport, biserica și cei care dau mărturie pot înțelege încă o dată faptul că ei sunt conlucrători cu Domnul.

Unii ezită să prezinte rapoarte, deoarece se tem că aceasta este o formă de laudă cu realizările omenești. Totuși, dacă raportul e prezentat cu credincioșie, Dumnezeu este lăudat, iar biserica Sa este întărită în credință. Primii creștini Îl lăudau pe Dumnezeu atunci când auzeau rapoartele misionare ale apostolului Pavel (vezi Faptele 21:19,20).

Dacă ar fi să prezinți înaintea bisericii un raport al eforturilor tale evanghelistice cele mai recente, ce ai relata? Ce îți spune răspunsul la această întrebare despre tine și despre ce ar trebui să faci?

Se întâmplă uneori ca biserica să îi susțină pe „secerători”, dar să minimizeze importanța „semănătorilor”? Cum îi putem instrui pe membrii bisericii să fie „semănători” mai eficienți?

Dacă fiecare membru este slujitor și evanghelist, poate biserica să-i tragă pe toți la răspundere pentru lucrarea lor sau numai Dumnezeu are acest drept? Adu argumente biblice.

Veștile misionare ne pot determina să avem o atitudine triumfalistă, de superioritate sau chiar de exagerare a faptelor. Care sunt principiile prezentării veștilor misionare?

4. ILUSTREAZĂ!

Activitatea aceasta propune o evaluare a activității și a programelor desfășurate de biserică și de membrii ei în lumina modelului de evanghelizare „semănare-seceriș” prezentat de Isus în Ioan 4:35-41.

Propuneri pentru activități pe grupe sau echipe

În cadrul grupei Școlii de Sabat, analizați activitățile misionare și de evanghelizare ale bisericii ca parte a procesului de creștere (de la semănarea Cuvântului la seceriș). Pe o foaie de hârtie sau pe o tablă, desenează un tabel cu trei coloane: „Semănat”, „Stropire” și „Seceriș”. Cere-le membrilor grupei să enumere activități, evenimente sau programe susținute de biserică sau de membri care s-ar putea încadra în aceste trei categorii. Pe măsură ce întocmiți tabelul, încercați să îmbinați aceste activități în așa fel încât să obțineți un plan de evanghelizare. De asemenea, observați dacă biserica, în ansamblul ei, susține numai câteva activități dintr-o anumită coloană. Dacă da, ce se poate face pentru completarea lucrării cu toate activitățile necesare creșterii spirituale a oamenilor?

Încheiați cu o rugăciune pentru toate activitățile enumerate și cereți-I lui Dumnezeu ca, prin intermediul acestor programe și prin intermediul membrilor, să pregătească un seceriș bogat pentru Împărăția Sa.

Săptămâna trecută, ai fost îndemnat să te gândești la toate ramurile lucrării de mărturie și evanghelizare ale bisericii în care îți place să te implici sau în care ai vrea să te implici dacă ai fi solicitat. Provocarea de săptămâna aceasta este să alegi o activitate misionară și să te implici în ea. Iată câteva sugestii:

1. Revezi lista cu activități de evanghelizare în care ai putea să te implici. Alege cel mult două sau trei activități la care consideri că ai putea contribui cu talentele tale și la care crezi că Dumnezeu te cheamă.

2. Alege o singură activitate căreia crezi că îi poți devota timp în mod regulat. De asemenea, trebuie să fie o activitate pe care să o poți desfășura timp de douăsprezece luni ca să poți trece prin etapele planificării, aplicării și evaluării.

3. Adu la cunoștința pastorului și a coordonatorului Departamentului Lucrare Personală dorința ta de a te implica într-o anumită activitate. Împărtășește-le ideile și visurile tale. Întreabă-i despre planurile lor pentru activitatea de evanghelizare a bisericii și stabilește cum te poți implica sau cum poți contribui prin activitatea aleasă de tine la planurile pe care biserica deja le-a stabilit.

4. Cere-le cu seriozitate pastorului și coordonatorului Departamentului Lucrare Personală să îți spună ce gândesc despre calificarea ta pentru lucrarea pe care ai ales-o. Dorința lor este să ai succes în orice activitate de mărturie și evanghelizare pe care o alegi, de aceea sfatul lor este valoros.

Pentru discuție

1. Ce ne spune citatul următor despre adevărul biblic al preoției tuturor credincioșilor? Cum susține el ideea că membrii trebuie să lucreze împreună? „Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ nu va fi încheiată până când bărbații și femeile care fac parte din biserica noastră nu se vor implica în lucrare și până când eforturile lor nu se vor uni cu eforturile pastorilor și ale conducătorilor bisericii.” (Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, pag. 352)
2. Discutați în cadrul grupei despre ce ar putea face biserica voastră în mod concret pentru a-i ajuta pe membri să înțeleagă că aportul lor este important pentru lucrarea de mărturie și evanghelizare. Cum se poate asigura participarea maximă a membrilor?

Bijuteriile adevărului

Afet a găsit marele adevăr la o întâlnire a unei grupe mici, la care participase împreună cu mama și cu sora ei. În mai puțin de un an, toate trei au fost botezate. Inima lui Afet ardea de dorința de a-și împărtăși credința cu alții, dar nu era ușor. În țara ei, creștinii erau considerați păgâni, necredincioși. Afet s-a rugat pentru înțelepciune, și Dumnezeu i-a arătat texte în cartea sfântă a religiei din țara ei prin care putea să-i conducă pe oameni la Isus. Ea a imprimat aceste texte și le-a împărțit oamenilor, spunând: „Știți, cartea voastră sfântă spune că Isus vine curând.” Când oamenii au citit versetele de pe bilețul, Dumnezeu le-a deschis inimile să asculte despre Isus. „Le spun că Biblia învață multe dintre lucrurile scrise în cartea lor sfântă, uneori într-un mod mult mai detaliat, și ei sunt surprinși”, spune Afet. „Le arăt versete care spun că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și că lucrul acesta nu se va schimba niciodată.” Folosind această cale, Afet și colegii ei credincioși i-au condus pe mulți la Hristos și au organizat mai multe grupe mici.

Cu ajutorul oferit de conducerea bisericii din țara sa, Afet și colegii ei misionari au cumpărat 10 000 de cărți pe care să le distribuie din ușă în ușă, în orașul lor de 800 000 de locuitori, unde foarte puțini sunt creștini.

Într-o zi, a ajuns la ușa unui bărbat mai în vârstă. Când a văzut că Afet vindea cărți, și-a trimis fiul să-l aducă pe un tânăr care vindea cărți religioase despre credința țării lor. Afet s-a rugat pentru înțelepciune, cerând ca Dumnezeu să-i îndrume cuvintele. Când tânărul a sosit, proprietarul casei a luat un exemplar din *Calea către Hristos* de la Afet și l-a întrebat: „Vinzi și tu această carte?” Tânărul nu cunoștea cartea. Bărbatul mai în vârstă a cumpărat două exemplare din *Calea către Hristos*: unul i l-a dat tânărului ca să-l citească, iar pe celălalt l-a păstrat el, mulțumindu-i lui Afet că i-a oferit posibilitatea de a citi mai multe despre Dumnezeu.

O fată de la etajul doi a văzut-o pe Afet mergând din ușă în ușă. S-a grăbit să o ajungă înainte de a ieși din clădire. I-a cerut să vadă cărțile și a luat în mână *Calea către Hristos*. „Am văzut această carte într-un vis!” a spus ea. „Trebuie să o am!”

Dumnezeu se folosește de cărțile adventiste pentru a-i conduce pe oameni la Biblie și la Mântuitorul. Darurile pe care le oferiți sprijină lucrarea aceasta în țări unde este greu pentru adventiști să-și împărtășească credința.

*Afet lucrează în cadrul Misiunii Globale într-o țară din Asia Centrală.
Pentru a-i proteja identitatea, nu a fost scris întregul nume.*